

for ham —, er det Forhold, at han ikke, som han skal ifølge det militære Reglement, har begivet sig den korteste Vej fra sit Kvarter til Stillingspladsen. Jeg siger, at dette er i Sandhed preussisk eller russisk, hvis noget kan betegnes saaledes indenfor det danske Militærvæsen. Hvad jeg synes maa vække yderligere Harme, er, at 2 Dage før denne Begivenhed indtræffer, oplæses der for Kompagniet ifølge Befaling fra Overkommandoen en Tak fra selve Landets Konge til de indkaldte Soldater for de store Ofre, de har maattet bringe under disse for vort Land saa ekstraordinære Forhold. De menige maa jo tro, og ogsaa Officererne forstaa, at det er Alvor med denne kongelige Paaskønnelse, men Hr. von Holstein forstaaer det ikke. For ham har det sikkert været ganske meningsløst at skulle være med til at fremsætte en saadan Tak og Paaskønnelse, selv om Anmodningen kom fra Landets Konge, ellers kunde han jo ikke være med til paa den Maade, som her er sket, at chikanere en indkaldt Mand, som gentagne Gange har maattet bringe økonomiske Ofre, fordi han er værnepligtig. Det nyttede ikke, at den paagældende værnepligtige henviste til, at han var mødt rettidig paa Stillingspladsen, ja ikke alene det, men et Kvarter før han skulde være der. Han blev idømt sin Straf: 2 Dages mørk Arrest, fordi han i den Tid, han skulde have foretaget Rengøring i sit Hjem, var gaaet hen paa Alderdomshjemmet for at tilse Arbejdet og altsaa, som Anklagen lyder, havde benyttet den Tid til at give sig af med privat Arbejde. Manden afsonede Straffen sidste Fredag og Lørdag.

Nu kan man sige: Hvorfor har han ikke ladet den Sag gaa videre? Det er saare forklarligt, thi vedkommende Soldat skulde hjemsendes Mandag den 17. Januar, denne Indkaldelsesperiode var for ham da udløbet. Og han var klog nok til at vide, at hvis han søgte at faa denne Sag ført videre, kunde han risikere at komme til at ligge inde en Maaned eller to til. Han vilde ikke slippe hjem, saa længe Sagen stod paa, og derfor maatte han bl. a. af økonomiske Hensyn tage imod denne efter min Mening fuldkommen barbariske Straf. Han har, som jeg sagde før, ligesom saa mange andre af de Tusinder indkaldte lidt økonomisk Skade i Kraft af den Hærløvgivning, vi har, men han har bøjet sig derfor, som vi alle maa bære de Byrder, de nuværende Forhold og Love paatvinger os. Men vi maa have vore Soldater vær-

nede imod en saadan Behandling som den, der her er blevet en agtværdig og stræbsom Haandværker til Del. Jeg har den Tro, at Officersstanden i Almindelighed ikke billiger den Slags Tildragelser, en saadan Chikane overfor en ellers dygtig og pligttro Soldat. Jeg vil tilføje, at den paagældende Soldat har ingen Sinde, hverken som Rekrut eller under de Indkaldelser, der har fundet Sted senere, været straffet før ved denne Lejlighed.

Jeg ser i Straffelovkommissionens Betænkning angivet, at Kommissionen meget vel kunde tænke sig, at der i en Række af Tilfælde i Stedet for Straf anvendtes en Irettesættelse. Jeg synes, at ikke noget havde været mere naturligt, end om man i dette Tilfælde, hvor denne Mand havde gjort noget, som var i Strid med vore mærkværdige militære Reglementer, havde nøjedes med at sige til ham: Det maa du ikke gøre! Men at kaste en saadan Mand i to Dages mørk Arrest af den Grund, synes jeg er for utilbørligt. Det er ikke for meget sagt, at denne Affære har vakt den mest dybtfølte Harme og Forbitrelse i Næstved By baade hos Folk, der militært set deler mine Anskuelser, og hos Folk, der militært set staaer modsat mig. Jeg vil takke Ministeren — og jeg gør det paa mange værnepligtiges Vegne — for den overordentlig store Imødekommen, han har udvist i den forløbne Tid overfor Krav og Ansøgninger om at faa Indkaldelser udsat eller paa forskellig anden Maade at opnaa Indrømmelser og Imødekommen, hvorved de paagældende ikke kom til i samme Grad at lide økonomisk Skade, som hvis Lovreglerne og Reglementerne skulde følges til Punkt og Prikke. I den Henseende ved jeg, fordi jeg selv i en Række Tilfælde har henvendt mig til den højtærede Forsvarsminister, at man skylder Ministeren Tak. Men man vilde være ham yderligere taknemmelig, om han vilde være i Stand til at sætte en Stopper for en Officerschikane som den, der her har givet sig Udslag indenfor Garnisonen i Næstved. Det er ikke den eneste Affære af denne Art, men det er en af de mest graverende, og man maa i hvert Fald kunne vente Ørenlyd for denne Opfattelse, naar den bliver fremdraget, og kunne vente Fordømmelse af den ogsaa hos andre Folk end dem, der militært set tænker som jeg. Vi maa nemlig ikke glemme, at for Officersstanden i Almindelighed er Militærvæsenet en Eksistens, men det er i Sandhed noget ganske